

JAHANJE STENICE

BOŽO JORDAN

Stenica je lahko kaj neprijetna živalca. Stenica pa je tudi masivna gozdnata gora, naravno omejena z vseh strani. Morda je prav zato slabo obiskana, kar pa gotovo ne zasluži. Tudi malokdo ve zanjo.

Razgrnimo si planinsko karto Pohorje – vzhod, občinsko turistično karto Celja ali Slovenskih Konjic, pa še po Atlasu sezimo! Lahko imamo vse, toda raje ne primerjajmo, če je vse enako. Nekaj pa je: karte imajo vrisan le en sam pristop.

Zapeljimo se z Vojnika proti Vitanju do Fužin (Poklič, Stenica 1, upravna zgradba Stenica 2). Desno na skali nad nami nas pozdravlja jeklen gams, na starem vodnem zajetju pa lep celjski grb. Za parkiranje tu ni težav. Gams nas mirno opazuje in kaže pot.

Pod njim stopimo na dobro vozno pot in gremo po Kozjem (Pokličevem) grabnu na vzhod. Modra barva je na karti, na deblih pa tu in tam zelen gams, ki označuje lovsko mejo, nam pa pot. Mimo majhnega kamnoloma, dveh opuščeni apnenic, pa nekaj plastičnih kant Petrolovega goriva in mimo po česnu dišečega kačjega leka se dvigamo proti prelazu. Da bi zašli, ni bojazni; sprva so skale desno, potem levo, opuščeni kolnik pa se še kar dobro sledi. Po uri hoje smo pri betonskem koritu (KM 1957) s čisto studenčnico. Še malo po trati, posejani z modrimi spomladanskimi zaspančki, in mimo kapele z dvema lipama, pa smo na Vrhivškem prelazu (763 m) pod cvetočo staro hruško, ki dá popotniku senco, lovcu pa služi za visoko prežo.

PO POTEH IN BREZPOTJIH

Stoje zapuščene hiše. Od hruške je pot do gozda med hišama: levo je **Ramšak** (domače ime Vrhivšek), desno **Pavlek**. Pri kapeli so za 1. maj orali. Kakšne dobre steze po južnem pobočju ni najti. Levo od Ramšaka drži gozdni kolovoz, ki nas privede precej visoko, morda pa se celo nadaljuje s stezo. Malo hoje po strmem pobočju je kar prijetne. Vzpeti se je potrebno skoraj naravnost, hojo si pa seveda olajšamo z vijuganjem. Zgoraj le malo pod vršino naletimo na stezo. Če greš po njej levo, prideš kar kmalu na sleme, desno, proti vzhodu, pa si v kake trideset uri malo nad Novinškom na markirani poti (960 m). Prav toliko imaš nazaj po njej do vrha, le malo višje je seveda.

Še kar naprej proti slemenju gremo. Tam morda naletimo na majhno jaso. Če si šel bolj proti vzhodu, boš gotovo našel markirano stezo. Morda najdeš staro tiso, betonske mejnike s številkami in zelo slabo uhojeno stezo, ki te utegne pripeljati do razgledne jase. Tu najdeš markacije. – Vršina ni slemenasta; bolj je podobna hrbtu in te lahko malo zavrti v začaran krog. Na vrhu stoji stara triangulacijska koza, ki

jo vidiš šele tedaj, ko si tik ob njej. Prej boš našel smreko s škatlo in žigom, pa napis Vita-nje. Tako ugotoviš, da obstaja še en markiran dostop.

Če se želiš izogniti temu brezpotju, greš s prelaza po novi cesti navzdol in imaš le slabe pol ure do razpotja. Tam boš morda opazil stare markacije, ki te usmerijo levo mimo Pavleka (le še garaža stoji, hiša razpada) in po travniku do sosedu Peceta, za njim pa boš videl še delujočo apnenico. Spodaj je cesta na Malo goro.

Markacije pri drči pokažejo pot desno navzgor. Strmo je in markirano. Prideš do Novinška (913 m). Naprej so sveže, dobro vidne markacije proti vrhu, ki so z rdečo barvo vrisane tudi na karti.

Mi smo morali še nazaj, toda ne po isti poti. Z vrha prelaza smo se dvignili po severnem pobočju Kislice proti Sodinju (Lindek 23, vodni hram 1959, streha kaže rebra). Lahko pa malo pred koritom krenemo levo, kjer drži dobra gozdna traktorska cesta po severnem oziroma zahodnem pobočju Kislice. Najdejo se še stare markacije Poti XIV. divizije, pa še kako očesce vmes. Tu je precej obširno rastišče tis. Držimo se desno! Spodaj je krmišče za divje svinje.

Smo na planen pri kapeli (657 m), na širokem prevalu. Levo vidimo tri domačije v Zg. Selcah (tudi Kozjek ali Koznik; Borovnik, Jakob, Pinter; Kozjek 748 m, tudi Greben ali Zagreben). Skoro bolje jo je mahiniti tja in spodaj na označeno Pot XIV. Ko stopimo spodaj pri Senegaškem mlinu (Borko) na cesto, pa pridemo po njej v dobre četrte ure do Fužin.

DODATEK ŽELEZA

Naravnost se pride na Kozjek. Mi smo jo mahnilli desno navzdol, kjer naj bi držala stara pot na Fužine. Res je stara, ker se komaj sledi, pride pa se, če te ni strah. Takoj na začetku te v grabnu opogumi avto. Nekdo mi je hudomušno pripomnil, da je to samodejna avtopralnica dotrajanih jeklenih konjčev. Pa mora biti res tu, v vodovarstvenem območju? Ali dodaja železo v vodo?

Prišli smo na cesto pri spodnjem kovaškem obratu. Le malo imamo še po cesti navzgor do gamsa, ki še čaka.

Ce je koga južno pobočje brezpotja preveč zdelalo, naj se z vrha napoti po dobro označeni poti proti Vitanju mimo Steničnika. Zvesti obiskovalec Tonček je zapisal, da rabi z Vitanja na vrh 62 minut. Porabiš približno toliko za spust; spodaj, ko prideš do hiš (Vitanje 22), pa zavij levo po starem dostopu na cesto (Vitanje 18) in po njej kake pol ure navzdol do Fužin.

Mar ni izbire preveč, opisov in narisanih dobro markiranih poti pa premalo? Ko bi bile vsaj karte usklajene in staro zamenjano z novim!